

Η Ευρώπη μετατρέπει τα θύματα τράφικινγκ σε παραβάτες

Μετά το θάνατο του πατέρα του, ο 15χρονος Hai ζούσε στο Βιετνάμ πουλώντας πλαστικά μπουκάλια για ανακύκλωση. Όταν τον προσέγγισε ένας άντρας και του πρότεινε να τον πάει στην Ευρώπη όπου θα έβγαζε καλά λεφτά με αξιοπρεπείς δουλειές, η μάνα του υποθήκευσε το σπίτι τους για να δανειστεί τα χρήματα του ταξιδιού. Μετά από οδοιπορικό 14 μηνών, ο Hai οδηγήθηκε σε μια παράνομη φυτεία κάνναβης στη Σκωτία, όπου τον κλείδωσαν και τον άφησαν για μήνες να ποτίζει τα φυτά. Σε μια έφοδο της αστυνομίας ο Hai συνελήφθη. Καταδικάστηκε σε δύο χρόνια εγκλεισμού σε φυλακή ενηλίκων, και μετά με απέλαση στο Βιετνάμ. Ο Hai, είναι ένα από τα χιλιάδες θύματα των κυκλωμάτων παράνομης διακίνησης ανθρώπων που καταλήγουν να αντιμετωπίζονται ως εγκληματίες επειδή τα ευρωπαϊκά κράτη αποτυγχάνουν να τους προστατέψουν.

European men examining slaves at the slave market of Rio de Janeiro. 1824. πηγή: http://www.europeana.eu/portal/record/9200105/BibliographicResource_3000006133972.html

Μια έρευνα που δημοσιοποιήθηκε προ ημερών καταδεικνύει πως το πρόβλημα είναι πολύ μεγαλύτερο απ'όσο υπολογιζόταν μέχρι σήμερα. Η έκθεση [“Trafficking for Forced Criminal Activities and Begging in Europe”](#) αποτελεί προϊόν ενός διετούς (2013-2014) πρότζεκτ της E.E., του [RACE in Europe](#), σε συνεργασία με διάφορες ΜΚΟ που ασχολούνται με το τράφικινγκ. Τα συμπεράσματα αναφέρονται αναλυτικά στις περιπτώσεις τέσσαρων χωρών -της Ιρλανδίας, του Ην.Βασιλείου, της Τσεχίας και της Ολλανδίας- και πιο γενικά σε όσα συμβαίνουν στην υπόλοιπη Ευρώπη. Εστιάζει σε δραστηριότητες που δεν

εντάσσονται στη συνήθη εργασιακή εκμετάλλευση, αλλά αφορούν την καλλιέργεια κάνναβης, κλοπές από ΑΤΜ τραπεζών, μικροκλοπές, αρπαγές τσαντών, πώληση παράνομων DVD, απάτες για την είσπραξη προνοιακών επιδομάτων, εικονικούς γάμους και εξαναγκασμό σε επαιτεία.

Η L. δεν μπορούσε να βρει μόνιμη δουλειά στη Σλοβακία και όταν είδε μια διαφημιστική αφίσα ενός γραφείου ότι αναζητούνταν νταντάδες για διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, κανόνισε να φύγει μαζί τους. Έφυγε με μια ομάδα άλλων μελεωφορείο, πήραν μια πτήση για Δουβλίνο και εκεί ο εκπρόσωπος του γραφείου της ζήτησε το διαβατήριο και τα ταξιδιωτικά έγγραφα. Αντί να την οδηγήσει στην υποτιθέμενη δουλειά, την οδήγησε σε ένα άδειο βρώμικο διαμέρισμα, όπου εμφανίστηκαν ο εκπρόσωπος του γραφείου, ένας Ιρλανδός κι ένας Πακιστανός και της ανακοινώθηκε ότι έπρεπε να παντρευτεί τον Πακιστανό ώστε αυτός να αποκτήσει ευρωπαϊκή άδεια παναμονής.

Εξαναγκάστηκε να το κάνει αφού υπέστη ξελοδαρμό και απειλήθηκε με σεξουαλική βία. Έμεινε 6 μήνες στο διαμέρισμα, όπου ήταν υποχρεωμένη να κάνει δουλειές και είχε ελεγχόμενες εξόδους. Όταν είδε μια διαφήμιση της γραμμής βοήθειας μιας ΜΚΟ, επικοινωνήσε μαζί τους και της προσφέρθηκε καταφύγιο. Επέστρεψε στη Σλοβακία, όπου κίνησε διαδικασίες για διαζύγιο και κατήγγειλε την υπόθεση.

Επισήμως οι πρακτικές αυτές αναγνωρίζονται από την Ε.Ε. ως ειδική κατηγορία εγκλήματος από τον Απρίλιο του 2013. Τότε ξεκίνησε να ισχύει η Ευρωπαϊκή Οδηγία (2011/36) που κάνει λόγο και για τράφικινγκ με στόχο τον εξαναγκασμό σε εγκληματικές δραστηριότητες όπως οι μικροκλοπές, η διακίνηση ναρκωτικών και η επαιτεία (αδικήματα που επισείουν ποινές και συνεπάγονται κέρδος). Η διεύρυνση του ορισμού έγινε ώστε να περιλάβει τα σχετικά περιστατικά που ανέφεραν όλο και συχνότερα εκπρόσωποι των αρχών στα σύνορα των κρατών-μελών. Παρόλ'αυτά δεν φαίνεται να διευρύνθηκε ακόμα επαρκώς και η αποτελεσματικότητα των αρχών στην προσπάθεια αναγνώρισης περισσότερων θυμάτων.

Υπάρχουν ελπίδες ότι σταδιακά στο μέλλον η εναρμόνιση της νομοθεσίας των κρατών-μελών με την Οδηγία της Ε.Ε. θα βοηθήσει, αλλά για την ώρα η καταγραφή των περιστατικών γίνεται κυρίως από ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στον τομέα αυτό.

Οι υπάρχουσες αναφορές και η έρευνα από το RACE in Europe δείχνουν ότι οι άνθρωποι που διακινούνται παράνομα στην Ευρώπη, είναι θύματα εκμετάλλευσης στις εξής κατηγορίες εγκληματικών δραστηριοτήτων:

Κλοπές (μικροκλοπές, κλοπές ΑΤΜ και καταστημάτων)

Απάτες με κοινωνικά επιδόματα

Διακίνηση και λαθρεμπόριο ναρκωτικών

Παραγωγή αντιγράφων προϊόντων (όπως DVD και τσιγάρα)

Παράνομη συλλογή τσαντών που προορίζονται για φιλανθρωπία

Επαιτεία (θεωρείται έγκλημα σε χώρες όπως η Ρουμανία και η Βουλγαρία)

Εικονικοί γάμοι

Παράνομες υιοθεσίες

Κλοπή μετάλλων

Παραγωγή μεθαμφεταμίνης (κρυσταλλικής)

Το πιο εξόφθαλμο συμπέρασμα της έρευνας είναι η έλλειψη ευαισθητοποίησης των αρμοδίων για όλα αυτά τα είδη συστηματικής εκμετάλλευσης που υφίστανται αυτοί οι άνθρωποι. Τόσο οι υπεύθυνοι για τη χάραξη πολιτικών όσο και οι εκπρόσωποι της δικαιοσύνης, τους αντιμετωπίζουν μόνο ως παραβάτες, παραβλέποντας το γεγονός ότι πρώτα υπήρξαν θύματα και ως τέτοια, μέσω της βίας, εξαναγκάστηκαν σε παράνομες

πράξεις.

Συνέπεια της έλλειψης ευαισθητοποίησης είναι η μη συστηματική καταγραφή των σχετικών περιπτώσεων , παρόλο που σε κάποιες χώρες υπάρχει νομική πρόβλεψη (όπως των Ην.Βασίλειο) και έχουν συσταθεί υπηρεσίες υποστήριξης των θυμάτων. Στην πράξη τα θύματα είναι αυτά που την πληρώνουν αν πέσουν στα χέρια της αστυνομίας, ενώ η έρευνα δεν επεκτείνεται σε εκείνους που τους εξανάγκασαν, οι οποίοι τη γλυτώνουν.

πηγή:

<https://www.flickr.com/photos/ungift/5050238987/in/photostream/>

Διακρατικές υπηρεσίες όπως η Eurojust και η Europol δεν αξιοποιούνται συνήθως για την αντιμετώπιση αυτού του είδους

τράφικινγκ. Έτσι δεν τεκμηριώνεται επαρκώς και το πώς δρουν τα κυκλώματα σε κάθε χώρα. Όπως έχει διαπιστωθεί, «το είδος των εγκληματικών δραστηριοτήτων μέσω των οποίων γίνεται εκμετάλλευση των θυμάτων, διαφέρει από χώρα σε χώρα της Ευρώπης, καθώς οι διακινητές προσαρμόζουν τις εγκληματικές τους επιχειρήσεις στο κοινωνικό και νομικό πλαίσιο κάθε χώρας κι έτσι παρακάμπτουν τις πρωτοβουλίες αντι-τράφικινγκ». Με λίγα λόγια, αν οι αρχές ενεργοποιηθούν εναντίον τους, οι διακινητές στρέφονται σε άλλες κερδοφόρες επιχειρήσεις και σε άλλα γεωγραφικά πεδία.

Η Europol σημειώνει ότι τα κυκλώματα διακίνησης ανθρώπων πληρούν τα κριτήρια της E.E. για να θεωρηθούν συμμορίες οργανωμένου εγκλήματος, αλλά συνήθως αποτελούνται από μικρές ομάδες που προσαρμόζουν τη δράση τους στις προσπάθειες του εκάστοτε κράτους και της κοινωνίας των πολιτών. Καταγράφονται, ωστόσο, λίγες περιπτώσεις διακρατικών συνεργασιών που έφεραν αποτελέσματα, π.χ. μια κοινή επιχείρηση Ην.Βασιλείου – Ρουμανίας το 2010, που εξάρθρωσε ένα κύκλωμα εμπορίας που φέρεται να είχε διακινήσει περίπου 1.000 παιδιά Ρομά.

Η V. ήταν παιδί μιας μεγάλης οικογένειας έξω από τη Σόφια, που υφίσταται όλες τις διακρίσεις που συνεπάγεται το γεγονός ότι ήταν Ρομά: οι γονείς της δεν έβρισκαν δουλειά και δεν είχαν υποστήριξη από κοινωνικές υπηρεσίες της Βουλγαρίας. Στα 13 της η V. ανατέθηκε από τους γονείς της σε έναν οικογενειακό φίλο που προσφέρθηκε να της βρει δουλειά στην Ευρώπη στη βιομηχανία μαζικής εστίασης.

Μαζί με άλλα παιδιά 7-14 ετών, η V. οδηγήθηκε στην Ολλανδία. Τα στοίβαξαν σε ένα σπίτι στο Άμστερνταμ, με πολλούς άλλους αγνώστους, όπου κοιμόνταν στο πάτωμα. Η V. εξαναγκάστηκε να ζητιανεύει, να κλέβει πορτοφόλια και ό,τι άλλο μπορούσε. Ένας άντρας έπαιρνε όλες τις εισπράξεις της κι εκείνη έπρεπε να ζητιανεύει για φαγητό. Στο όνομά της εισπράτονταν επιδόματα στέγασης και βοήθειας, που εκείνη δεν είδε ποτέ. Δεν την

έστειλαν ποτέ σχολείο και δεν της έδιναν ζεστά ρούχα το χειμώνα.

Την πρώτη φορά που αστυνομικοί την έπιασαν να κλέβει, την άφησαν και της είπαν να μην το ξανακάνει. Τη δεύτερη φορά συνελήφθη αλλά από το τμήμα την παρέδωσαν σε κάποιον που εμφανίστηκε και δήλωσε θείος της. Έκτοτε, σε διάστημα 18 μηνών μεταφέρθηκε σε 5 ευρωπαϊκές χώρες όπου την εξανάγκαζαν να κλέβει υπό την απειλή βίας. Συνελήφθη κι άλλες φορές, σε διάφορες χώρες αλλά την ξανάφηναν να γυρίσει στο δρόμο.

Ενώ ήταν στη Γαλλία η αστυνομία πρόσεξε σε πόσο κακή κατάσταση ήταν η υγεία της και ότι δεν είχε κατάλληλα ρούχα και την έθεσαν υπό προστασία για κάποιους μήνες. Όταν οι διακινητές της την εντόπισαν, πήγαν και την πήραν από το ίδρυμα για παιδιά που τη φιλοξενούσε. Από τότε κανείς δεν την ξαναείδε.

Μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις στην καταπολέμηση του φαινομένου είναι η αναγνώριση των θυμάτων. Πολλές φορές πρέπει το ίδιο θύμα να αναγνωρίσει ότι είναι θύμα ώστε να μπορέσει να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Όμως, δεδομένου ότι πρόκειται για ανθρώπους διαφορετικής κουλτούρας από αυτή της χώρας στην οποία έχουν οδηγηθεί, ή για ανυπεράσπιστα παιδιά, ότι αγνοούν τα δικαιώματά τους και φοβούνται τις αρχές και την αστυνομία ή/και οι διακινητές τους έχουν απειλήσει ότι αν αντιδράσουν θα πάθει κακό η οικογένειά τους πίσω στην πατρίδα, πολλές φορές αποφεύγουν να πουν τι πραγματικά τους έχει συμβεί και χάνουν την ευκαιρία να αναγνωριστούν ως θύματα διακίνησης.

Άλλες φορές αυτή την ευκαιρία τους τη στερούν τα ίδια τα ευρωπαϊκά κράτη, όταν εστιάζουν στην τιμωρία των δραστών αντί για την αναζήτηση των αιτιών της εγκληματικότητας. Όπως επισημαίνουν οι ερευνητές, πολύ συχνά τα θύματα υφίστανται μια δεύτερη θυματοποίηση από τις ίδιες τις αρχές που τα συλλαμβάνουν και τα φυλακίζουν, στερώντας τους το δικαίωμα να

λάβουν βοήθεια. Στη Γαλλία, για παράδειγμα, ένα παιδί που συλλαμβάνεται για ένα αδίκημα θεωρείται πρωτίστως παραβάτης και δεν μπορεί να χαίρει οποιασδήποτε υποστήριξης.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, που ένα κράτος εστιάζει στη σύλληψη και δίωξη των δραστών χωρίς να αναγνωρίζει τον καταναγκασμό που έχουν υποστεί, το σύστημα ευνοεί τελικά τους εκμεταλλευτές. Περιορίζει τον κίνδυνο της επιχείρησης για τους ίδιους και τους αποφέρει πιο σίγουρα κέρδη. Κι επειδή τα θύματα υφίστανται αυτή τη δευτερεύουσα θυματοποίηση, συνήθως δεν συνεργάζονται με τις αρχές για να εντοπιστούν οι διακινητές τους. Ένας φαύλος κύκλος, πολύ βολικός για τους διακινητές.

Ορισμένα σημάδια που οι ειδικοί έχουν αναγνωρίσει ως πιθανές ενδείξεις ότι κάποιος μπορεί να είναι θύμα τράφικινγκ:

- Να δείχνουν σημάδια ότι οι κινήσεις τους υφίστανται περιορισμό ή παρακολουθούνται.
- Να αδυνατούν να θυμηθούν στοιχεία ταυτότητας, χώρου ή καταστάσεων.
- Να δίνουν ψευδή στοιχεία στις αρχές από φόβο ή με βάση τις οδηγίες που τους έχουν δοθεί από διακινητές.
- Να δίνουν την εντύπωση ότι τους δεσμεύει κάποιο χρέος ή ότι είναι σε κατάσταση εξάρτησης από κάποιον.
- Να ντρέπονται που διέπραξαν κάποια εγκληματική πράξη.
- Να φοβούνται ή να έχουν άγχος.
- Να είναι παραιτημένοι ή απαθείς.
- Να φέρουν σημάδια σωματικής, συναισθηματικής ή σεξουαλικής κακοποίησης.
- Η υγεία τους να είναι σε κακή κατάσταση ή να είναι υποσιτισμένοι.
- Να έχουν στερηθεί τον ύπνο ή να πεινούν.
- Να ζουν σε μη αξιοπρεπείς συνθήκες ή να στοιβάζονται κάπου.
- Να μιλούν σαν να έχουν καθοδηγηθεί για το τι θα πουν.
- Να αδυνατούν να μιλήσουν τη γλώσσα της χώρας προορισμού.
- Να μην έχουν στην κατοχή τους τα διαβατήρια και/ή τα

έγγραφα ταυτοποίησής τους ή να έχουν πλαστά έγγραφα.

• Να μην ξέρουν τη διεύθυνσή τους ή να μην έχουν κλειδιά του σπιτιού τους.

Η έρευνα καταλήγει σε συστάσεις προς τα κράτη να υιοθετήσουν και να εφαρμόσουν την ευρωπαϊκή οδηγία, ειδικά το σκέλος της που αφορά τη μη τιμωρία των θυμάτων. Και βέβαια, να δράσουν για να αντιμετωπίσουν αυτό το είδος τράφικινγκ, αξιοποιώντας π.χ. τις κοινές ομάδες Eurojust – Europol, εκπαιδύοντας συστηματικά επαγγελματίες στα σύνορα που θα αναγνωρίζουν τα θύματα τη στιγμή που τα διασχίζουν μαζί με τους εκμεταλλευτές τους, αλλά και να συλλέγουν δεδομένα από τέτοιες περιπτώσεις για να τεκμηριώνονται οι υποθέσεις και να αντιμετωπίζονται τα κυκλώματα παράνομης διακίνησης ανθρώπων. Ιδιαίτερη μνεία γίνεται για τα παιδιά και τους εφήβους, για τους οποίους ζητείται η θεσμοθέτηση ενός συστήματος που να διασφαλίζει την προστασία τους αλλά και την αποφυγή της επαναπροώθησής τους στα χέρια των εκμεταλλευτών τους, όπως συμβαίνει συχνά.

Καταστάσεις / Περιπτώσεις που υποδεικνύουν ότι πιθανόν να διαπράττεται έγκλημα διακίνησης ανθρώπου

Στα σύνορα:

– Ένα άτομο φαίνεται να είναι υπό τον έλεγχο / συνοδεία κάποιου άλλου, ίσως ένα άτομο «ελέγχει» τις κινήσεις μιας ομάδας να περάσει τα σύνορα.

– Χρήση πλαστών ταυτοτήτων και εγγράφων.

– Ένα άτομο έχει στην κατοχή του τα έγγραφα ταυτοποίησης ενός άλλου ατόμου.

– Παιδιά ταξιδεύουν με ενήλικες που μιλούν διαφορετική γλώσσα από τα ίδια ή που δεν είναι οι νόμιμοι κηδεμόνες τους.

Οι διακινητές χρησιμοποιούν τις πιο φτηνές διόδους: αεροπορικές εταιρείες budget, διεθνείς σιδηροδρομικές γραμμές και πούλμαν – οι ενδείξεις αυτές συναντούνται συνήθως σε αυτές τις διόδους.

Επαιτεία στους δρόμους:

- Ένα άτομο / παιδί που κάποιος πάντα το αφήνει ή το μαζεύει στο τέλος της μέρας.
- Ένα άτομο / παιδί που ζητιανεύει παρακολουθείται και δέχεται οδηγίες από άλλους.
- Ένα άτομο / παιδί που ζητιανεύει πηγαίνει κάθε τόσο σε κάποιον ενήλικα και του παραδίδει όσα χρήματα έχει μαζέψει.
- Ένα παιδί ζητιανεύει στους δρόμους κατά τη διάρκεια των σχολικών ωρών ή σε ώρα που θα έπρεπε να κοιμάται.
- Γυναίκες με παιδιά και μωρά που ζητιανεύουν για πολλές ώρες σε ένα σημείο.
- Σμήνη από παιδιά που ζητιανεύουν σε μια περιοχή.
- Ένας μεγάλος αριθμός ατόμων / παιδιών δίνει την ίδια διεύθυνση κατοικίας όταν ρωτούνται πού μένουν.
- Όταν τους μιλήσει κάποιος, μπορεί να δείχνουν να έχουν καθοδηγηθεί για το τι θα πουν ή να φοβούνται να συμμετάσχουν σε άλλη συζήτηση.

Σε φυτείες κάνναβης:

- Οι πόρτες των κτιρίων μερικές φορές είναι κλειδωμένες απ'έξω.
- Τα παράθυρα έχουν μόνιμη κάλυψη από μέσα.
- Τα κτίρια τα επισκέπτονται σε ασυνήθιστες ώρες άνθρωποι που δεν φαίνεται να μένουν εκεί.
- Παράξενοι θόρυβοι μοιάζουν να υποδεικνύουν καυγά / συμπλοκή στο εσωτερικό του κτιρίου.
- Επικίνδυνα κρυφά σημεία στις εισόδους μπορεί να υπάρχουν για να εμποδίζουν κόσμο να μπει ή για να εμποδίζουν κάποιον να βγει.
- Φτωχικές συνθήκες διαβίωσης στο ασωτετικό της φυτείας.
- Κινητά ή σταθερά τηλέφωνα που έχουν ελάχιστους αριθμούς στις επαφές τους.

Η αστυνομία θα πρέπει να παρακολουθεί τις εγκαταστάσεις για να αναγνωρίσει σημάδια διακίνησης ανθρώπων και να εντοπίσει τους εγκληματίες που ασκούν έλεγχο της επιχείρησης, προτού εισβάλουν στη φυτεία.

Μικροκλοπές και κλοπές πορτοφολιών:

- Οι ενδείξεις συχνά είναι ίδιες με αυτές του εξαναγκασμού σε επαιτεία.
- Ένα άτομο / παιδί που διαπράττει το έγκλημα επιστρέφει σε έναν ενήλικα και παραδίδει τα χρήματα που έβγαλε.
- Οι ίδιοι άνθρωποι εντοπίζονται να δρουν κινούμενοι συνήθως γύρω από μια μεγάλη γεωγραφική ακτίνα.
- Μεγάλος αριθμός ατόμων / παιδιών δίνουν την ίδια διεύθυνση όταν ρωτούνται πού μένουν.
- Παιδιά που «παραμονεύουν» στους δρόμους μπορεί να είναι ακατάλληλα ντυμένα ή να δείχνουν να έχουν κακή υγεία και υγιεινή.

Στο αστυνομικό τμήμα (αν το ενδεχόμενο θύμα συλληφθεί):

- Το ίδιο άτομο συλλαμβάνεται σε μεγάλες αποστάσεις από το σπίτι του ή φέρεται να δρα σε διαφορετικά σημεία που απέχουν πολύ μεταξύ τους.
- Οι ίδιοι και οι ίδιοι ενήλικες εμφανίζονται σε αστυνομικά τμήματα, συνήθως δηλώνοντας θείοι ενός παιδιού.
- Η εθνικότητα / τόπος γέννησης αυτών που έχουν συλληφθεί για μικροκλοπές ή κλοπές πορτοφολιών, δεν ταιριάζει με εκείνων που έχουν έρθει να τους παραλάβουν από το τμήμα.
- Παιδιά λένε την ίδια «ιστορία» σχετικά με το γιατί βρίσκονται σε κάποιο σημείο ή σχετικά με τους γονείς τους.
- Παιδιά εμφανίζονται να έχουν «καθοδηγηθεί» τι να πουν και δεν μπορούν να πουν καμμία παραπάνω λεπτομέρεια για την ιστορία τους.

Ενδείξεις τράφικινγκ σε ιστορίες που παρουσιάζονται στα ΜΜΕ:

Πολλές περιπτώσεις τράφικινγκ για εξαναγκασμό σε εγκληματικότητα και επαιτεία, δεν αναγνωρίζονται μέχρι να αναφερθούν σε κάποιο μέσο ενημέρωσης. Ένα δημοσίευμα συχνά περιγράφει τις συνθήκες στις οποίες βρέθηκαν τα θύματα ή περιλαμβάνει σχόλια που υποδεικνύουν τράφικινγκ:

- «δεν εισέπραξα τίποτα από τα κέρδη»
- «χρησιμοποιήθηκα από την εγκληματική συμμορία / ήμουν ο τελευταίος τροχός της άμαξας»

- «πλήρωσα πολλά χρήματα για να με φέρουν εδώ»
- «με εκμεταλλεύτηκαν»
- «με είχαν σαν σκλάβο»
- «δεν συμμετείχα στην περίπλοκη ναρκο-επιχείρηση»
- «θέλω μόνο να πάω στην τάδε χώρα»

Εγκλήματα που διαπράττονται μακριά από το σπίτι:

Μια ευρωπαϊκή έρευνα έδειξε ότι η πλειοψηφία των παραβατών διαπράττει εγκλήματα σε ακτίνα 20 χλμ. από το σπίτι τους. Αν ένα άτομο συλληφθεί για αδικήματα που διαπράχθηκαν (ειδικά αν αυτό έγινε πολλές φορές) πιο μακριά από τα 20 χλμ. από το σπίτι του, αυτό πιθανόν να είναι ένδειξη ότι είναι θύμα κυκλώματος διακίνησης ανθρώπων και ότι μεταφέρεται σε άλλη μέρη για να διαπράξει τα εγκλήματα.